

General | | Actualitzat el 23/06/2021 a les 07:12

Deixem de comparar criatures

La Bruna ja camina, ja menja sola i ja fa el pi pont

[inicicentrareport]No és estrany que en una conversa normal, entre mares i pares, al parc, parlem de les fites que han aconseguit les nostres criatures. És habitual que es parli de l'edat amb la qual **van començar a gatejar, a caminar o a dir les seves primeres paraules**. De fet, tot i que no ho parlem, també és comú que en veure que un infant parla molt bé o que ja corre perfectament preguntem a la mare, quina edat té, i que internament, quasi sense voler-ho, comencem a comparar-lo amb la nostra criatura.

En un article anterior ja vam parlar sobre que important és entendre que la maternitat no és una competició. **Que les mares no competim entre nosaltres**, que som companyes, no rivals. Però també és important començar a entendre que no podem traspasar aquesta competició a les nostres criatures.

Crec que el primer que ens hem de gravar a foc és que **cada criatura és diferent**. Tenen personalitats diferents. Maneres de fer diferents. **Necessitats diferents**. I per tant, evolucionaran a ritmes diferents. Això s'entén molt fàcil si ens imaginem les nostres criatures com si fossin llavors.

Si plantem varies llavors, i els hi donem tot el que necessiten, si tenen una terra fèrtil, les reguem sovint, i reben prou llum del sol, confiïm en que, en algun moment, floriran. **Cada llavor florirà en un moment diferent**. Hi ha llavors que són de primavera, i altres de tardor. Però tard o d'hora totes ho faran. Passa al mateix amb les nostres criatures, si els hi donem tot el que necessiten per desenvolupar-se, ho faran.

A diferents ritmes, de diferent manera, però ho faran. I això és el primer que hem de fer, **confiar en ells i elles, i en la seva capacitat**.

Ens han fet creure que les nostres criatures necessiten moltes coses per créixer i desenvolupar-se. Hi ha molts cursets d'estimulació de nadons, anglès per a nadons, llenguatge de signes per a nadons? I clar que està bé si fem aquestes activitats. Però és important que entenguem que **l'aprenentatge, que el creixement, va de dins cap a fora**.

Elles ja ho porten a dins, i nosaltres, el que fem, és facilitar un ambient perquè pugui sortir. Aquest ambient, aquesta terra fèrtil on creixeran, és el vincle amb nosaltres. És la nostra mirada, la nostra presència, el nostre acompanyament. I si tenen això, necessiten poc més.

Tornem al moment del parc. Imaginem-nos un pare que diu tot content ?Doncs l'Oriol va començar a caminar amb 10 mesos i des de llavors no para quiet, mira'l ja marxa una altra vegada?. Pot ser que al seu costat hi hagi una altra mare que mentre somriu, pensi ?**Ostres, doncs la Bruna ja té 14 mesos i encara no camina**. Estaré fent alguna cosa malament? Perquè l'Oriol camina i la Bruna no??

El primer que li podríem dir a la mare de la Bruna és que **no està fent res malament**. Li podríem recordar que **cada infant fa el seu propi procés**, al seu propi ritme, i que està bé així, suficientment bé.

Després, podríem revisar també quines expectatives té la mare de la Bruna. Sovint, ens resulta tan fàcil identificar-nos amb les nostres criatures que a vegades ens prenem els seus assoliments com un triomf personal. I de la mateixa manera, podem sentir que quan no avancem com nosaltres voldríem, **som nosaltres les que no avancem**.

És important que puguem anar separant el que és nostre del que és del nostre nadó. Poder anar-nos fent càrrec de les nostres expectatives, de la nostra exigència, i no traspasar-la a les nostres criatures.

També pot ser que en aquesta comparació es remogui alguna part de la infantesa de la mare de la Bruna. Potser a la mare de la Bruna li han explicat que ella va caminar molt tard. Potser li han dit que a l'haver caminat tard sempre li han anat malament els esports. Potser, de manera inconscient, **tot això es remou en la mare de la Bruna** quan veu que la seva filla no camina tan de pressa com l'Oriol.

I és que quan creiem reconèixer alguna cosa de nosaltres mateixes en el nostre nadó, **els sentiments que emergeixen en el nostre interior poden ser complicats**. I la intensitat d'aquests a vegades ens impedeix veure amb claredat que és possible que el nostre nadó es senti d'una manera completament diferent, donat que la seva vida és completament diferent. **Té una personalitat diferent, unes habilitats diferents**. I el que ens va passar a nosaltres, no té per què repetir-se en les nostres criatures.

En resum, quan la comparació es col·li al nostre cap, podem recordar-nos diverses coses. Els ritmes diferents. Podem preguntar-nos quina relació tenim nosaltres amb l'exigència. **Com som d'exigents amb nosaltres mateixes**. Podem preguntar-nos que ens remou això que li passa al nostre nadó. I podem recordar-nos que mirant-nos a nosaltres, revisant el que ens passa i treballant-nos, els farem a elles i a ells molt més lliures. [ficientrareport]